Hồi thứ năm mươi lăm
Chung Thoại Hoa từ biệt phó kinh
Quảng Đức Tiên điều binh khiển tướng

Nói về Chung Thoại Hoa từ ngày Chung hậu từ biệt mà đi cứu giá vua Tề, thì hằng ngày ở nhà luyện tập đao mã để chờ ngày giúp sức cho nước nhà. Đương khi thao luyện trong vườn hoa, bỗng nghe huyết trái tim máy động, sực nhớ lại khi Vương thơ đi có dặn, bèn mở bức cẩm nang ra xem, thấy có mấy câu gắn bó dặn dò như vầy:

"**Hiệp binh đồng năm nước, vừa buổi tiết Đoan Dương Mời tới xem canh độ, ở tại mé sông Tương Chị sẽ đi phó hội, em giúp sức vận lương Tới Lâm Tri cho kịp, chớ trễ nải sâm thương.**"

Khi Chung Thoại Hoa xem rồi, bèn bước vào trung đường, tỏ thuật các việc cho chú thím nghe một hồi, vợ chồng Chung viên ngoại nói:

– Lời chị cháu ra đi có dặn, nếu nghịch ý thì mang tội với triều đình nhưng vậy mà chỉ lo đường sá một mình ai bậu bạn với cháu nơi trà đình tửu điếm.

Vợ chồng nói vừa dứt lời thì thấy hai người con là Chung Long và Chung Hổ bước ra tình nguyện xin đi với em. Chung viên ngoại cả mừng và dặn dò:

– Sự đi đường phải cho cẩn thận.

Long, Hổ cúi đầu vâng dạ rồi lui ra sắm sửa hành trang. Chung công liền dạy gia đình dọn tiệc tống hành, thím với cháu thảy đều rơi lụy. Tiệc mãn rồi ngơi nghỉ, chờ rạng sáng ngày lên đường.

Qua đầu canh năm, Chung Thoại Hoa và hai người anh từ biệt vợ chồng Chung viên ngoại, dẫn theo năm chục tên gia đinh, vui vầy thầy tớ thương trình chỉ thẳng kinh thành Lâm Tri mà tấn phát. Lòng chẳng quản dày sương đạp tuyết, dạ bôn ba đội nguyệt mang sao, mấy ngày dư vừa tới cửa triều, ở lại trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Quan Huỳnh môn trả hỏi lai lịch phân minh rồi vào tâu lại Tuyên Vương và Chung hậu hay các việc. Thiên tử nghe nói có quốc cữu và vương di tới thì cả mừng, liền truyền cho vào ngay Kim Loan điện.

Chung Thoại Hoa, Chung Long và Chung Hổ tới trước kim giai triều bái xong, Thiên tử liếc qua thấy Thoại Hoa má đỏ như bông hải đường, miệng cười như hoa thược dược, khách Bồng lai phảng phất, gái thần nữ dung nhan, mình mang áo kim giáp liên

hoàn, đầu đội mão kim khôi giắt lông trĩ, cung tiễn chia mang hai phía, thanh phong báu kiếm cầm tay, Tuyên Vương chẳng biết rõ là ai, mới buông lời phán hỏi. Chung hậu cười mà rằng:

– Ấy là em thúc bá với thần thê, nó nhớ mấy lời tôi dặn lúc ra về, nay mới tới kinh kỳ yết kiến.

Tuyên Vương nghe nói có ý mừng thầm: Không biết chúng nó chị em với nhau mà làm sao một bên xấu quá, một bên tốt vô cùng. Phải chi mình được kết tóc se tơ trăm năm cho phỉ chí bình sinh. Kế đó Chung hậu chỉ mặt Chung Long mà rằng:

– Hai thằng kia là đồ dân dã, sao dám tới chốn triều đình?

Tuyên Vương biết Chung hậu nói mát, bèn giả vui cười mà rằng:

– Thôi đi ngự thê! Ấy là lỗi quả nhân. Bởi lâu nay trẫm chưa biết, để ngự thê đi Tương Giang phó hội trở về, trẫm sẽ gia phong quốc cữu. Xin ngự thê tua khá bằng lòng, niệm tình trẫm mà đừng vội trách.

Chung hậu nghe nói đứng dậy tạ ơn, bèn kêu Chung Thoại Hoa mà bảo rằng:

– Bữa nay gần ngày phó hội, ai gia phong cho ngự muội làm Võ Lăng quân, phải đốc vận lương thảo mà cấp phát cho quân nhân, nếu trễ nải cứ theo quân pháp.

Thoại Hoa cúi đầu vâng dạ, kế đó thiên tử cho nội thị dọn yến đãi đằng quốc cữu và vương di. Tiệc xong thiên tử lui về Tây cung, còn Thoại Hoa thì qua bên Chiêu Dương cung, chị em vui vầy đàm đạo.

Qua ngày sau, vợ chồng Điền Côn thẳng tới giáo trường kiểm điểm binh mã, còn Chung hậu và Thoại Hoa cũng mặc đồ nhung phục tới Kim Loan điện từ biệt Tuyên Vương. Thiên tử cầm tay Chung hậu mà rằng:

– Ngự thê ngày mai đi phó hội, chừng nào trở về Lâm Tri, đêm ngày trẫm luống sầu bi, chồng vợ khiến bắc nam đôi ngả.

Chung hậu cúi đầu cảm tạ, lụy tràn trề lã chã dường châu và tâu rằng:

– Thần hậu đi cũng chẳng bao lâu, nhưng sánh với Kỳ Bàn hội thì khó hơn thập bội. Vì năm nước hùng binh như ba trăm vạn, tướng anh hùng có ngót ngàn viên, việc tử sinh phó mặc hoàng thiên, giữ một tấm lòng son vì nước.

Tuyên Vương nghe vậy cũng rơi dầm dề lệ ngọc, kế thấy vợ chồng Điền Côn vào bái biệt, thiên tử an ủi đôi lời, kế mở cửa thành phát pháo vang trời, tới giáo trường hợp binh cùng sáu nước.

Vợ chồng Điền Côn lãnh ấn tiên phong đi trước, Chung Long, Chung Hổ hộ giá theo sau, bá quan văn võ khấu đầu đưa quốc mẫu đi Tương Giang phó hội. Thiên tử thân hành cũng đưa xa xa một đỗi, vợ chồng bèn phân biệt dời chân, kẻ đi ra gối vác yên ôm, người trở lại chăn cù nệm túy.

Bóng cờ xí lẫy lừng quan ải, chỉ Tương Giang dặm liễu thẳng xông, biết bao nhiêu tướng mạnh binh ròng, cũng là bởi trời xui khiến Chung hậu gồm thu năm nước.

Nói về Nguyên nhung Phi Quế lãnh phục thơ của Chung hậu đi luôn cả ngày lẫn đêm trở về nước, tới trước Huỳnh la trướng, dâng thơ lên cho năm vị quốc vương rồi mới biết Chung hậu bằng lòng phó hội, ai ai cũng vui cười, chắc Chung hậu chạy phen này không khỏi. Cũng nhờ kế lão tổ ra tay, nay mới trừ được con xú phụ. Kế đó thấy quan sai vào tâu:

– Đã làm xong mấy chiếc long châu rồi.

Lão tổ truyền đem tới bến Tương Giang mà đợi, quan sai vâng lệnh lui ra, lão tổ nói với năm vị quốc vương rằng:

– Nay bần đạo điều binh khiển tướng, nếu chẳng có cái chi làm bằng thì e quân lệnh bất thành.

Năm vị quốc vương truyền quan chính ty đem văn phòng tứ bảo ra viết một đạo sắc văn: "Hễ ai chẳng tuân theo luật quân, thì được phép tiền trảm hậu tấu."

Viết rồi dâng lên, năm vị đều ký tên, đón ấn vào đưa cho lão tổ. Lão tổ lãnh lấy sắc văn, tạ ơn lui ra, thẳng tới tướng đài, ngồi giữa hổ truớng, ra lệnh đòi nguyên soái năm nước tới bảo rằng:

– Nay bần đạo vâng lời sắc chỉ của năm vị quân vương, lập trận đồ tại Tương Giang, xin phiền năm vị nguyên soái phải nghe theo quân lệnh.

Năm vị nguyên soái cúi đầu vâng lệnh. Lão tổ bèn phát một lệnh tiễn, giao cho nguyên soái nước Ngô là Quốc Anh mà bảo rằng:

– Soái gia dẫn năm ngàn quân thủy chiến, mai phục dưới Long châu, khi nào nghe hiệu lệnh ba hồi chuông thì dẫn binh phục ào lên mà hỗn sát. Nếu Chung hậu chạy thoát thì mau phóng hỏa đốt thuyền, hễ thấy trên Ngũ Long đài có lửa đỏ chói lên phải vượt bờ hỗn chiến.

Quốc Anh vâng lệnh lui ra. Lão tổ lại cho đòi Đề đốc ngũ dinh quân môn là Vương Bình tới, giao cho một cây lệnh tiễn và dặn rằng:

– Soái gia dẫn mười lăm muôn binh tới phía bắc sông Tương Giang, đào một cái hầm cho lớn, rộng chừng một thước. Mai phục mười lăm muôn dũng sĩ, chớ cho tiết lậu cơ mưu. Như thấy Chung hậu thoát được lên bờ thì trên đài phóng hỏa làm hiệu lệnh, phục binh đưa ra một lượt, đừng cho Vô Diệm tẩu thoát. Nếu sơ ý thì cứ theo quân pháp.

Vương Bình vâng lệnh lui ra. Lão tổ lại lấy một cây lệnh tiễn và kêu Nguyên soái nước Lương là Trần Bưu tới bảo rằng:

– Soái gia lãnh một muôn binh cường tráng mai phục phía nam. Chờ khi Chung hậu đã xuống Long châu rồi thì đao mã không có ai gìn giữ. Ngươi phải phân binh đao phủ làm cho Chung hậu mất sự oai phong. Ấy là một việc đầu công, bằng sai thất thờ chẳng dung quân pháp.

Trần Bưu vâng lệnh. Lão tổ lại sai tả phó đô đốc là Phi Hùng rằng: Ngươi phải giấu đồ lợi khí chớ làm tiết lậu cơ quan, hễ tới khi tiệc rượu giao hoan thì sẽ múa gươm chơi mà giết con xú phụ. Còn Lỗ bang phò mã và công chúa Lỗ Lâm lãnh hùng binh hai mươi vạn, tới mai phục nơi Bồ Mai Lãnh vì con xú phụ tới đây phó hội ắt đòn binh tại đó chẳng sai. Lúc đêm hôm thanh vắng không ai thì sẽ đùa binh ra mà đoạt dinh trại và phải coi chừng thấy Ngũ Long đài lửa đỏ, mau thu binh về tiếp ứng giao phong. Vợ chồng tua khá hết lòng, nếu sai thất thì xử theo quân luật.

Vợ chồng Ngô Khởi vâng lệnh lui ra. Lão tổ lại đòi Lương quốc chủ soái là Thạch Anh cho lãnh hai mươi lăm vạn binh tới mai phục nơi Ác Hổ lãnh. Tuyến nguyên nhung là Trần Báu cũng lãnh hai mươi lăm muôn binh, y như lệnh thi hành, tới mai phục nơi Đan Phụng lãnh. Còn Nguyên soái Phàn Chiêu nước Tấn cho lãnh binh quyền hơn ba mươi vạn, đi mai phục nơi Nga Mi sơn và dặn:

– Thấy lửa đỏ thì phân binh ra vây phủ, chớ để con xú phụ tẩu thoát, ắt theo luật quân xử tử chẳng tha.

Mấy vị đều vâng lệnh bước ra. Lão tổ lại sai điện hạ quốc vương năm nước như vầy: Lỗ bang là Cơ Hiền đứng trước, nước Lương là Ngụy Kim, nước Ngô là Cơ Thao, nước Tống là Tử Anh, nước Tấn là Cơ Chiêu, dặn:

– Năm vị điện hạ lãnh hùng binh, mỗi người mười vạn, chia ra mai phục hai bên. Như Chung hậu thoát khỏi chạy lên thì theo mà phò năm vị quốc vương cho cẩn thận.

Khi lão tổ phân công xong, bước xuống tướng đài thẳng đến Huỳn la trướng phục chỉ lại. Năm vị quốc vương thảy đều hoan hỷ, liền truyền nội thần dọn yến đãi đằng. Ai nấy cùng đều thỏa chí hoan tâ, kể chắc sự sinh cầm Vô Diệm.

Đây nói về Chung hậu kéo binh ra khỏi Chiêu quan, truyền Điền Côn phát pháo an dinh hạ trại. Điền Côn vâng lệnh đi xem địa thế anh dinh xong rồi kế thấy sáu vị nguyên soái lục tục vào triều kiến Chung hậu.[46]

Chung hậu truyền quân dọn tiệc vui mừng, rồi ngó qua bên Tương Giang thấy có lằn sát khí, bèn thở ra một tiếng, để ly xuống, lụy ứa hai hàng. Sáu vị nguyên nhung thấy vậy chẳng an, mới tâu hỏi mọi đằng sau trước. Chung hậu liền cầm khăn lau nước mắt, thở ra thở vô mà than dài rằng:

– Sáu vị Nguyên nhung lẽ nào chẳng biết binh bảy nước chẳng đầy mười vạn, còn nay Tương Giang hội thượng hùng binh có hơn trăm muôn. Dẫu có sáu vị nguyên nhung dũng lực tranh cường cũng sợ không cự nổi hùng binh sáu nước. Như vậy thì ai gia làm quỷ mà lại còn sợ một nỗi mất oai danh sáu nước.

Tôn Long, Tôn Hổ bước ra tâu rằng:

---

[46] Nguyên Liêm Pha là sao Bắc đẩu giáng lâm, còn Chương Hàng là sao Tả phụ, Tôn Tháo và sao Vũ khúc, Tôn Long là sao Tả cu long, Tong Hổ là sao Tây đẩu, Trương Xa là sao Chu tước, Huỳnh Cái là Thiên Bồng nguyên soái, Trình Anh Bình là hữu cu thần, Điền Côn là Đông đẩu Tinh Quân, Liêm Thoại Hoa là sao Thiên hỷ. Các vì tinh tú đều đến triều kiến Chung hậu là Mão Đoan Tinh

– Lời tục có nói: "Mang ơn chẳng trả là đồ phi nghĩa, được cá quên nơm, là lũ tiểu nhân." Như nước Yên chúng tôi nếu không được nhờ ơn Nương nương thì làm sao mà trừ được gian thần yêu phụ.

Long, Hổ vừa dứt thì Tôn Tháo tâu rằng:

– Xin Quốc mẫu chớ đem lòng sầu muộn, cha con tôi chẳng sợ binh năm nước trăm muôn. Trận bát ngưu thế lực phi phàm nên mới dám Tương Giang phó hội.

Chung hậu nghe nói làm bộ mừng rỡ, rót ba chung rượu tạ ơn. Lại thấy năm cha con Liêm Pha bước ra tâu rằng:

– Cha con tôi xin liều thân khuyển mã mà bảo giá Nương nương. Nếu cha con tôi có dạ bất lương thì có quỷ thần soi xét.

Chung hậu nói:

– Ai gia được Vương huynh chân tâm trợ lực cũng chẳng khác như các gặp nước rồng mây. Đã nói ra đây xin hãy nhớ lời. Tề quốc cũng đời đời cảm tạ.

Lúc đó bốn vị nguyên soái bốn nước, hồi trước cũng tưởng ngồi coi cọp cắn lộn, ai sống chết mặc ai, nay thấy cha con Tôn Tháo với cha con Liêm Pha đã nói hết lời, không lẽ làm thinh cho được, cũng đều bước ra tâu rằng:

– Bốn anh em tôi chẳng có lòng bảo giá, thì chẳng tới đây phó hội Tương Giang. Nếu có dạ khi gian, thì sẽ tử vu đao kiếm.

Chung hậu thấy bốn vị thề thốt nặng lời thì lòng mừng khấp khởi, lại truyền thị thần rót rượu, tạ ơn sáu vị nguyên nhung. Lúc ấy trời đã tối, tiệc rượu mới xong, chư tướng ai về dinh nấy an nghỉ.

Nói về bên năm vị quốc vương đương khi ngồi nơi Huỳnh la trướng bàn luận việc quân, xảy thấy quân kỳ bài vào tâu rằng:

– Đông Tề Chung Vô Diệm tới đồn binh tại núi Bồ Mai, lời thật tôi tâu ngay, xin vương gia định đoạt.

Chí tôn lão tổ nói:

– Bửa mai đã tới ngày, xin sai người ra mời Chung nương nương phó hội.

Ngô Anh vương thình nguyện xin đi. Bốn vị vương cả mừng. Anh vương dẫn theo văn võ bá quan thẳng tới Tề dinh yết kiến.

Khi Anh vương tới Bồ Mai Lãnh, quân chính ty vào báo lại Chung hậu hay. Chung hậu truyền lệnh mời vào, Anh vương tới trước Huỳnh la trướng thi lễ. Chung hậu nói:

– Ai gia có công đức gì với dân mà nhọc lòng hiền vương tới đây nghênh tiếp.

Anh vương đáp rằng:

– Tiếp Quốc mẫu vang danh tựa sấm, trong thế gian ai cũng đều hay, tiết Đoan Dương cạnh độ vừa ngày, nên thỉnh Quốc mẫu tới coi đua bơi khánh hạ.

Chung hậu tạ ơn và mời Anh vương ngồi một bên cẩm trướng. Trà nước xong, chuyện vãn hồi lâu, Chung hậu nói:

– Ai gia cũng y như lời ước, ngày mai sẽ tới phó hội Tương Giang. Hiền vương hãy về nhà sắm sửa cho sẵn sàng, chừng tới đó sẽ vầy đoàn yến tiệc.

Anh vương từ giã ra về, Chung hậu cũng đưa ra khỏi quân dinh một đỗi. Khi Anh vương lên ngựa về tới dinh mình, bốn vị quốc vương đều ra tiếp rước vào ngồi nơi Huỳnh la trướng. Anh vương thuật lại mấy lời Chung hậu đã hứa cho mấy vị nghe, ai nấy thảy đều vui mừng. Kế đó, lão tổ lại mời năm vị quân vương ra mé sông xem tường trận thế. Trông thấy gió thổi lao xao sóng lượn, long châu kết hằng hà, quan quân kẻ lại người qua chẳng khác như tường đồng vách sắt. Năm vị vương đà xem tận mặt đều ngợi khen tiên trưởng đại tài, Chung hậu chạy đâu cho khỏi phen này, nếu bắt được phân thây trăm đoạn. Lão tổ dẫn năm vị đi xem xét một lát, khi trở về thi trời đã tối.

Rạng ngày đầu canh năm, năm vị quốc vương đều thức dậy sửa soạn đao mã cùng bảo giá bá quan, thảy đều tới thẳng Tề dinh, cung nghênh Quốc mẫu.

Còn Chung hậu khi tảo thìn thức dậy, hội tề chúng tướng lại dặn rằng:

– Điền Côn thì theo bảo giá, Liêm Ấn, Liêm Thuận và Liêm Đạt thì giữ gìn đao mã cho kỹ càng.

Lại kêu Liêm Cương tới bảo rằng:

– Thần sát vương lãnh ba ngàn nhân mã ở chực trên mé sông. Như năm vua khi đã trở lòng thì phải xông vào hỗn chiến. Còn Tôn Long với Tôn Hổ ở nhà chấp chưởng quân cơ, dẫu đêm hôm cũng phải cẩn thận ngăn ngừa mà phòng sự thu dinh cướp trại. Trận Tương Giang rất nên lợi hại, Liêm vương tức phải thống lãnh Tề quân. Hễ thấy Tương Giang lửa đỏ tưng bừng, thì sát nhập trùng vi cứu giá. Còn Yến quân sư thì ở nhà cho thong thả, Ai gia giao Tru phi kiếm và ấn Chiêu Dương, đêm ngày gìn giữ âu lo, nếu sai thất thì ai gia chiếu theo quân lệnh.

Chung hậu điều khiển xong thì có quân vào báo có năm vương đến. Chung hậu liền sai Điền Côn ra trước viên môn tiếp rước. Năm vị bước vào thi lễ, Chung hậu cũng mừng rỡ ân cần và nói rằng:

– Ai gia chưa kịp dời chân đã phiền năm vị tới đây nghênh tiếp. Lẽ thì phải nên dọn tiệc, nhưng vì hối bất cập nên chẳng biết làm sao.

Năm vị vương đều tạ ơn và đáp:

– Xin mời nương nương mau đi phó hội.

Chung hậu liền cầm đao lên ngựa đi trước, Điền Côn và bảy vị nguyên soái hộ giá theo sau. Sông Tương Giang gió thổi ào ào, hồn tử sĩ biết đâu là mạng số.

Khi tới nơi, Chung hậu và và mấy vị nguyên soái xuống ngựa giao cho ba anh em Liêm công tử và một đội mã phu giữ gìn coi sóc. Kế đó Anh vương kêu nguyên soái là Phi Quế bảo mời bảy vị nguyên soái đến Ngũ Long đài dự tiệc còn năm vị quốc vương

mời Chung hậu xuống long châu. Chung hậu ngồi giữa, năm vị chia ra ngồi hai bên. Anh vương khi ấy nói:

– Bữa nay là ngày Đoan ngũ, vì tục xưa hay canh độ đua bơi, nên anh em tôi mời Chung quốc mẫu tới đây trước xem chơi, sau cho phỉ tình hoài vọng.

Chung hậu nói:

– Năm vị hiền vương đã có lòng hảo ý, ai gia cũng thật hết dạ cám ơn. Vậy thôi xin hãy truyền lệnh cho quân nhân làm thử xem cho đẹp mắt.

Anh vương liền truyền cho Phi Quế bảo cầm một cây cờ ra đứng trước mũi thuyền, ra hiệu lệnh phát qua phát lại ít lần, kế thấy mấy muôn chiếc long châu, đua nhau chèo bơi tở mở. Có khi bày hàng chữ nhất, có khi lại làm giống trường xa, đầy sông ó dậy vang tai, tiếng âm nhạc đàn ca inh ỏi. Anh vương lại cho nội thần dọn bày tiệc rượu để vui mừng giai tiết Đoan Dương, đủ các đồ hải vị sơn trân, rượu Ngải điệp và Xương bồ thơm phức. Trên tiệc đủ đồ ngon vật lạ, đầy sông đều cờ phát pháo vang, năm vua thảy đều đắc ý hân hoan, còn Chung hậu thì riêng buồn điều tai biến. Thị thần thay nhau rót rượu, Chung nương nương bụng lớn chẳng từ, năm vua đều có ý mừng thầm, Anh vương mới buông lời tâu hỏi:

– Trong thiên hạ có mười hai nước, lúc phân phong chẳng kể trước sau. Vậy mà vì sao Đông Tề lại được làm đầu, bắt các nước thường năm cống lễ?

Chung hậu cười mà rằng:

– Ấy là trời cho ai nấy được, Tuyên Vương có hồng phúc lớn hơn người. Bởi cớ ấy cho nên lấy một địch mười. Tề bang mới được làm thượng quốc.

Anh vương nói:

– Năm nước tôi thật là bần khổ, lương tiền chẳng bao lăm, mà anh em tôi tấn cống ngoại mười năm, sự ấy thực là ức hiếp. Xin quốc mẫu xuống tình soi xét, phải tính mà trả lại mới xong, nếu không thì đất bằng nổi sóng đùng đùng, sự binh hỏa khó dung cùng năm nước.

Chung hậu nói:

– Theo trong lệ chư hầu thuở trước thì các nước tấn cống cũng chẳng được bao nhiêu. Ai gia nghĩ đã hết điều, mới để cho bình an vô sự.

Anh vương nói:

– Thôi việc trước Nương nương đã không đẹp dạ, bây giờ xin tha cho anh em chúng tôi mười năm. Xin quốc mẫu an tâm chi khỏi đều tai nạn.

Chung hậu nói:

– Từ lúc tạo thiên lập địa lưu truyền cho đến đời nay, hễ nước nhỏ thì phải tấn cống xưng thần, theo cổ lệ thường năm thu nạp.

Chung hậu nói chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng chiêng vang vậy, thấy một đạo sĩ bước ra giữa tiệc, ngó Anh vương và tâu rằng:

– Bữa nay là ngày giai tiết, nên bày tiệc uống rượu vui chơi, đã mời Quốc mẫu tới nơi, xin đừng nói lời sinh sự.

Chung hậu xem mặt rõ mới nghĩ thầm rằng:

"Cũng vì thằng yêu đạo này nên mới lập hội Tương Giang đây, quyết bắt nó mà trừ hoại hoạ."

Sau lại thấy đạo sĩ bước ra tâu rằng:

– Trong tiệc chẳng có chi làm vui vẻ, xin đòi Phi Hùng vào múa gươm, trước là cho quốc mẫu xem chơi, sau nữa cho biết người võ nghệ.

Anh vương khen phải, liền đòi Phi Hùng vào. Phi Hùng vâng lệnh bước tới ra mắt Chung hậu. Chung hậu mới hỏi rằng:

– Ai gia nghe tướng quân toàn tài văn võ, lại có nghề múa gươm rất tài. Hãy múa thử đi rồi Ai gia trọng thưởng.

Phi Hùng cả mừng liền rút guơm ra múa, trước sau tám mươi mốt cách, bốn bên trên dưới chẳng lọt mảy lông, có khi như Huỳnh long, có khi như Đan phụng. Chung hậu thấy vậy cũng khen thầm. Điền Côn lại gia tâm phò hộ, lão tổ láy mắt ngó năm vua, năm vị đều đứng dậy tức thì. Điền Côn lướt tới một khi, ngăn đánh với Phi Hùng mấy hiệp. Kế đó nghe ba hồi chuông gióng nữa, phục binh đều ào lên. Chung hậu bèn chụp Anh vương kéo lại mà rằng:

– Mong ơn năm vị hiền vương mời tới đây phó hội. Ai gia đã say rồi nên mặt mũi đã tối tăm, xin đưa ai gia lên bờ cho khỏi điều tai họa.

Lúc đó lão tổ thất sắc, còn Anh vương thì cũng kinh hồn. Vì vậy nên phục binh chẳng dám lại gần, lão tổ bèn vung gươm đến chém Chung hậu.